

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Táňou Diršmidovou
sídlem Valentinská 56/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. 008995/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Návrh žalobce na upuštění od uloženého trestu nebo jeho snížení se zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Dne 30. 7. 2020 provedl Městský úřad Týnec nad Sázavou (dále jen „stavební úřad“) kontrolní prohlídku žalobcovy stavby „*M. d.*“ na pozemku st. p. Xa v katastrálním území R. (dále jen „stavba“), při které zjistil, že v 2. nadzemním podlaží probíhají stavební práce,

k nimž nebyl vydán příslušný souhlas. Původní dispozice tohoto podlaží (viz půdorys 2. NP, který je přílohou D. 1.1.3 projektové dokumentace skutečného provedení stavby z 01/2017) byla změněna tak, že byly nově provedeny dělící příčky za účelem vybudování samostatných apartmánů s vlastní koupelnou a toaletou, které měly sloužit pro ubytování hostů F. M.. Nová dispozice podlaží je patrná z výkresu založeného ve správním spise. Stavební úřad pořídil z kontrolní prohlídky fotodokumentaci a vyzval žalobce k zastavení stavebních prací.

2. Podle vyjádření Ing. J. H., zmocněnce žalobce a autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, z května 2020 (dále jen „vyjádření Ing. H.“), byla změna dispozice 2. nadzemního podlaží stavby provedena tak, aby každý pokoj měl vlastní sociální zařízení. V důsledku těchto stavebních úprav mělo dojít ke změně užívání stavby z rodinného domu na ubytovací zařízení. Stavební úpravy měly zasáhnout pouze do nenosných příček, nikoliv do stávající nosné konstrukce.
3. Stavební úřad následně vůči žalobci zahájil přestupkové řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 47/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“).
4. V mezidobí stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby v rozsahu provedených stavebních úprav v 2. nadzemním podlaží, které bylo následně podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušeno podáním žádosti o dodatečné povolení stavby.
5. Dne 26. 11. 2020 vydal stavební úřad rozhodnutí, č. j. TnS-2020/2991-4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterého se měl dopustit z nevědomé nedbalosti tím, že v rozporu s § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona provedl stavební úpravy spočívající ve změně dispozice 2. nadzemního podlaží stavby, aniž by k tomu měl udělen souhlas stavebního úřadu a věc projednal s dotčenými správními orgány na úseku požární ochrany, ochrany veřejného zdraví a ochrany životního prostředí. Za uvedené jednání stavební úřad uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Skutečnost, že stavební úpravy podléhaly ohlášení ve smyslu § 104 stavebního zákona, byla podle stavebního úřadu prokázána při kontrolní prohlídce a potvrzuje ji i vyjádření Ing. H.. Stavební úřad dále uvedl, že žalobce daný přestupek spáchal z nevědomé nedbalosti, neboť se zřejmě domníval, že tyto stavební úpravy nepodléhají ohlášení, ačkoliv v minulosti již podobné stavební úpravy na F. M. se stavebním úřadem projednával. Stavební úřad připustil, že daný přestupek není „*nijak zvlášť společensky nebezpečný*“, nicméně zdůraznil, že jeho nepotrestání by mohlo pro žalobce založit nežádoucí precedens v ostatních případech. Výši uložené pokuty odůvodnil stavební úřad tím, že žalobce nespáchal přestupek podle stavebního zákona poprvé, nýbrž za posledních 10 let nejméně posedmé (naposledy v roce 2019 tím, že bez povolení provedl kabelové vedení z areálu farmy na hráz přilehlého rybníka). Stavební úřad dále uvedl, že žalobce vlastní několik nemovitostí zapsaných na LV č. Xb v katastrálním území R. (tj. areál F. M. s ubytovacím zařízením a rozsáhlými přilehlými pozemky), a dále je jediným společníkem společnosti N. L. s.r.o., která vlastní činžovní dům čp. Xc na R. n. v Praze (*v odůvodnění je zjevně mylně uvedeno S. n. – pozn. soudu*). S ohledem na majetkové poměry žalobce a předchozí porušování stavebního zákona proto stavební úřad přistoupil k uložení významnější sankce, která měla pro žalobce představovat dostatečně citelný, avšak

přiměřený zásah s výchovným účinkem. Podle stavebního úřadu nebude mít uložena pokuta pro žalobce likvidační povahu.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zejména namítal, že nebyla zohledněna veškerá kritéria pro určení výměry správního trestu. Žalobce dále uvedl, že původně plánoval provést stavební úpravy pro potřeby své rodiny, přičemž se domníval, že k tomu nepotřebuje souhlas stavebního úřadu. V době nuceného uzavření ubytovacích zařízení v důsledku pandemie covidu-19 chtěl pouze využít pracovní síly zaměstnanců, kteří v té době byli bez práce. Protiepidemická opatření navíc měla vliv na kvalitu a rychlost vyřizování potřebných povolení. Žalobce rovněž upozornil, že v důsledku pandemie covidu-19 byla jeho podnikatelská činnost (poskytování ubytovacích a stravovacích služeb) prakticky pozastavena, což se negativně projevilo v jeho příjmech. Uloženou pokutu proto nepovažoval za přiměřenou okolnostem daného případu.
7. Dne 8. 2. 2021 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce prováděl stavební úpravy pro změny v užívání stavby, kterými se nezasahovalo do nosných konstrukcí stavby, aniž by k tomu stavební úřad udělil souhlas. Žalovaný shodně se stavebním úřadem upozornil, že žalobce v minulosti opakovaně porušil stavební zákon a ani uložené pokuty nevedly k jeho nápravě. Žalovaný připustil, že protiepidemická opatření přinesla řadu omezení a mohla negativně ovlivnit žalobcovu podnikatelskou činnost, nicméně podotkl, že tato skutečnost nemůže vést k rezignaci stavebního úřadu na postih protiprávního jednání. Pakliže však žalobce prováděl stavební úpravy bez příslušného souhlasu stavebního úřadu, měl „*počítat s určitou rezervou*“ a nespolehat se na to, že jeho protiprávní jednání nebude potrestáno.

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobce v žalobě předně namítá, že v daném případě došlo pouze k marginálnímu porušení stavebních předpisů, kdy chtěl pro svou rodinu provést dílčí stavební úpravy stavby spočívající ve zbudování několika příček a koupelen. Je přesvědčen, že k těmto úpravám nebylo třeba stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.
9. Žalobce dále brojí proti nezákonnosti uložené pokuty, kterou považuje za nepřiměřenou a likvidační. V této souvislosti uvádí, že jako podnikatel v pohostinství a ubytování přišel během pandemie covidu-19 téměř o veškerý zdroj příjmů. Rozhodl se proto, že na léto uzpůsobí pokoje pro ubytování hostů, aby alespoň částečně vynahradil výpadek svých příjmů. Podle žalobce nemá trest fungovat jako odplata, ale měl by zohledňovat konkrétní situaci, ve které se přestupce nachází, což však žalovaný neučinil a námitku týkající se omezení v důsledku protiepidemických opatření dostatečně nevypořádal. Za absurdní pak žalobce považuje „radu“ žalovaného, že měl mít pro tento případ našetřené úspory, jelikož na takovou situaci nemohl být připravený žádný podnikatel ze stejného oboru. Žalobce dále podotýká, že přestupek měl minimální společenskou škodlivost, přičemž jej spáchal z nevědomé nedbalosti. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce podle § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) navrhl moderaci uložného trestu.
10. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě rekapituluje nosné důvody napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává. Dále uvádí, že i pokuta uložená v daném případě se minula svým účinkem, jelikož podle sdělení stavebního úřadu žalobce nadále bez příslušného povolení pokračuje ve stavební činnosti.

11. Žalobce se v replice ohradil proti tomuto tvrzení žalovaného s tím, že žádnou stavební činnost bez projednání s příslušným stavebním úřadem neprovádí. Dále uvedl, že výzvu k zastavení stavebních úprav učiněnou v rámci kontrolní prohlídky stavby nebylo možné považovat ze výzvu v právním smyslu. Žalobce dále upozornil, že žalovaný ve svém vyjádření vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nezákonných skutečností.

III. Posouzení věci soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož žalovaný vyslovil s tímto postupem souhlas a žalobce ani na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. V posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterého se stavebník dopustí „*tím, že v rozporu s § 104 provede stavbu, terénní úpravy nebo udržovací práce bez souhlasu stavebního úřadu.*“
15. Soud se nejprve zabýval námitkou, že stavební úpravy 2. nadzemního podlaží stavby nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, resp. souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášeného stavebního záměru ve smyslu § 106 odst. 1 stavebního zákona.
16. Předně se soud pozastavuje nad protichůdnou argumentací žalobce, který na jednu stranu popírá svou odpovědnost za přestupek tvrzením, že stavební úpravy nepodléhaly souhlasu stavebního úřadu, na stranu druhou připouští, že se dopustil „*marginálního porušení stavebních předpisů.*“
17. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že stavební úpravy provedené žalobcem podléhaly ohlášení stavebnímu úřadu ve smyslu § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, podle kterého „*[o]hlášení stavebnímu úřadu postačí u stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí.*“ Na základě kontrolní prohlídky a vyjádření Ing. H. bylo spolehlivě prokázáno, že účelem stavebních úprav byla změna dispozice 2. nadzemního podlaží bez zásahu do nosných konstrukcí stavby tak, aby každý z pokojů pro hosty F. M. měl vlastní koupelnu a WC, přičemž mělo dojít ke změně v užívání stavby z rodinného domu na ubytovací zařízení. Právě míra změny dispozice původní stavby a zejména pak navazující změna způsobu užívání dokládá, že nešlo o stavební úpravy, které by nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu [srov. § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Neobstojí přitom tvrzení žalobce, že stavební úpravy prováděl pro svou rodinu, tj. pro uspokojení její bytové potřeby. Z charakteru změny dispozice 2. nadzemního podlaží, vyjádření Ing. H. a ostatně i z tvrzení žalobce v jiné části žaloby („*r*ozhodl se proto, že na léto uzpůsobí pokoje pro ubytování hostů“) jednoznačně vyplývá, že skutečným účelem provedených stavebních

úprav bylo vytvoření komerčního ubytovacího zařízení. Žalobce navíc v žalobě ani nijak blíže neupřesnil, proč jím prováděné stavební úpravy považuje za natolik nepatrné, aby vyhovovaly požadavkům § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, pouze obecně namítal, že „[k] tomuto úkonu nebylo třeba ani stavební ohlášení, ani stavební povolení“. Soud proto nemůže za žalobce domýšlet, proč by charakter stavebních úprav měl být jiný, než jak je zachyceno ve správním spisu. Tento žalobní bod proto není důvodný.

18. Soud se dále zabýval námitkami týkajícími se otázky výše pokuty a způsobu jejího určení.
19. Podle § 178 odst. 3 písm. d) stavebního zákona lze za přestupek podle § 178 odst. 2 písm. a) téhož zákona uložit pokutu do 200 000 Kč.
20. Stanovení výše pokuty za přestupek je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu ve smyslu § 78 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Soud je proto oprávněn hodnotit zákonnost uložené sankce pouze z hlediska toho, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02]. Při posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil, přitom nepostačuje, že byla sankce uložena v rámci zákonného rozpětí, nýbrž je nutné, aby správní orgán vzal v úvahu rovněž hlediska pro ukládání trestů stanovená v zákoně, jakož i ta, která vyplývají z ústavních principů (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 4 Ads 124/2020 - 42, bod 22). Rozšířený senát NSS ve zmíněném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, dovodil, že „*správní orgán ukládající pokutu [...] je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí,*“ přičemž za likvidační pokutu považoval takovou „*sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“ Nutno podotknout, že pravomoci správního orgánu ke zjišťování osobních a majetkových poměrů přestupce jsou do určité míry omezené, a proto bude „*záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých*

osobních a majetkových poměrů účastníka řízení)“ (bod 38 citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS; důraz přidán zdejším soudem).

21. V posuzované věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, tedy v polovině zákonné sazby, což správní orgány odůvodnily zejména tím, že žalobce v minulosti opakovaně porušil stavební zákon a ani dříve uložené pokuty nevedly k jeho nápravě. Kromě této přítěžující okolnosti [srov. § 40 písm. c) ve spojení s § 37 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich] správní orgány zohlednily rovněž skutečnost, že žalobcovo protiprávní jednání bylo spíše méně závažné povahy. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že správní orgány nevzaly v potaz konkrétní okolnosti daného případu a společenskou škodlivost, resp. závažnost daného přestupku. Obecně však správní orgány akcentovaly především výchovnou a preventivní funkci uloženého trestu s tím, že pouze dostatečně citelná pokuta může zajistit žalobcovu nápravu a odradit jej od podobného protiprávního jednání v budoucnu.
22. Správní orgány neshledaly, že by uložená pokuta mohla mít pro žalobce likvidační důsledky, přičemž vycházely zejména ze skutečnosti, že žalobce je vlastníkem několika nemovitostí v katastrálním území R. a jediným společníkem společnosti vlastníci činžovní dům v centru Prahy. Tyto údaje správní orgány zjistily z veřejně dostupných zdrojů bez součinnosti se žalobcem, který v průběhu přestupkového (ani soudního) řízení nic bližšího ke svým osobním a majetkovým poměrům neuvedl a uvedená zjištění správních orgánů nijak nerozporoval.
23. Žalobce pouze v obecné rovině argumentoval likvidačním účinkem uložené pokuty s tím, že jako podnikatel v pohostinství a ubytování přišel během pandemie covidu-19 o veškerý zdroj svých příjmů. Jakkoliv soud nepopírá, že dopad protiepidemických opatření omezujících tento segment služeb byl pro podnikatele ekonomicky převážně velmi tíživý, tato skutečnost není pro závěr o likvidačním charakteru uložené pokuty sama o sobě dostačující. Bylo totiž především povinností žalobce, aby svá tvrzení o likvidačních důsledcích pokuty dostatečně specifikoval a opřel o konkrétní podklady, což však neučinil, přestože mu v tom zjevně nic nebránilo (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 As 198/2016 - 39, bod 26, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 218/2015 - 44). Vzhledem k tomu lze akceptovat úvahu správních orgánů, že pro žalobce, který vlastní několik nemovitostí (navíc ve značně lukrativní lokalitě jako historické centrum Prahy), nemohla být uložena pokuta zjevně likvidační. Rozhodnutí o výši pokuty proto z hlediska zákonnosti ob stojí.
24. Soud připouští, že žalovaným vyslovená poznámka o tom, že žalobce měl v případě svého protiprávního jednání „*počítat s určitou rezervou*“ (zřejmě pro zaplacení případné pokuty), nebyla zvolena nejvhodněji. Žalovaný však žalobci nevytýkal, že nepředpokládal nepříznivou ekonomickou situaci v důsledku pandemie covidu-19 (jak se mylně domnívá žalobce), nýbrž uvedenou poznámku učinil pouze nad rámec nutného odůvodnění v souvislosti úvahou, že „každý pachatel musí být smířen s tím, že dřív nebo později bude jeho protiprávní činnost odhalena a potrestána“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí a bod 7 tohoto rozsudku).
25. Soud se dále zabýval žalobcovým návrhem na moderaci (snížení nebo upuštění od) uložené pokuty podle § 65 odst. 3 s. ř. s.
26. Základním východiskem při ukládání trestu je princip zákonnosti, k němuž přistupuje princip individualizace trestu. V rámci moderace trestu přitom soud zkoumá právě to, zda

nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda uložený trest odpovídá všem individuálním okolnostem věci. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích dovolených zákonem přitom může soud v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, bod 26), k čemuž ale v nyní posuzované věci nedošlo. Smyslem a účelem moderace není hledání ideální výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS).

27. Soud nepovažuje uloženou pokutu ve výši 100 000 Kč za zjevně (tedy výrazně, podstatně) nepřiměřenou. Správní orgány přesvědčivě vysvětlily, že s ohledem na předchozí opakované porušování stavebního zákona žalobcem bylo v daném případě žádoucí přistoupit k uložení významnější sankce, která by citelněji – nicméně přiměřeným způsobem – zasáhla do majetkových poměrů žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019 - 62, podle kterého lze s jistou mírou zjednodušení říci, že „*pokuta, která nebolí, nedává smysl*“). Žalobce naproti tomu nepředestřel žádné konkrétní tvrzení, které by nasvědčovalo tomu, že pokuta byla uložena ve zcela zjevně nepřiměřené výši nebo že by se právě pro něj stala zjevně nepřiměřenou po vydání napadeného rozhodnutí, např. v důsledku podstatné změny jeho osobních a majetkových poměrů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, bod 24). Vzhledem k tomu nepřicházelo v úvahu, aby soud žalobcově návrhu na moderaci uloženého trestu vyhověl.
28. Pokud jde o žalobcovu polemiku s tvrzením žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě, že žalobce po spáchání posuzovaného přestupku měl nadále bez příslušného souhlasu pokračovat ve stavební činnosti, soud konstatuje, že tato otázka nebyla pro vznik odpovědnosti za přestupek ani pro určení druhu a výměry správního trestu jakkoliv relevantní, neboť jde o okolnost (pokud k ní skutečně došlo), která nastala až po vydání nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí, a proto nebylo nutné se jí podrobněji zabývat. Lze pouze obecně dodat, že pokud by se žalobce opětovně dopouštěl jednání, za která byl v minulosti již opakovaně postižen, může být do budoucna postižen ještě přísnější sankcí, než tomu bylo v nyní posuzované věci.

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I) a současně podle § 78 odst. 2 s. ř. s. zamítl i návrh žalobce na moderaci uložené pokuty (výrok II).
30. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu